

Primož Čučnik

APRILSKI DOŽIVLJAJI

1

Sunce, pljusak, sunce, pljusak,
promenljivi talas u atmosferi.
Crveno-crne bube, jedna na drugoj,
koprcaju se pod balkonom

i gospođa ima probleme sa izvođenjem
rikverca. "Moraću da ga odvezem na
pregled," zaključuje, ali možda samo ima
strah od nepoznatog. Odjednom, sve

je tako neshvatljivo da ne možeš ni da se
pomeriš s mesta. Nešto drugo su nesreće
koje se dešavaju na vlažnim ulicama.
Pregled razbijenih žmigavaca, rasprava o krivici.

To je ono vreme kada otkazuju kočnice.
Ko je, dakle, kriv? Onaj koji je dojurio
otpozadi, verovatno. Ali, ne treba ga
osuđivati. Bio je to prvi komarac ovog leta.

Još i tako ljubazan. Dozujao je
i interesovalo ga je da mu dam malo krvi.

2

Zoveš, nema odgovora, zoveš, nema odgovora,
znate i sami, najokrutniji mesec.
"Moj cilj je bio učvršćivanje vere
u narodu," ne ovozemaljska slava fudbalera.

Tako se govori pred odlazak
u večni grad. Deca igraju fudbal

ili ubacuju loptu u koš – da, sećam se,
i ja sam ga igrao kao dečak.

I još uvek ga, kao i njihov otac,
zajedno sa njima je ponovo dečak.
"Računam i na vaše sećanje
u molitvi." Tako se govori onda

kada znaš da ćeš za sve da platiš.
Naravno da ćeš, i sivilo prevazilazi
svoje granice, i jezik. Ali ne
kao dečak koga sam ugledao

sa loptom među nogama. Ne znam kako
sam ga se uopšte setio. Šutnuo je i otrčao.

3

Prijatelji spremaju večere
za prijatelje, jer stare.
U centru grada, stare kuće skrivaju
kokošiju supu sa avokadom, datulje od marcipana

sladoled od alve i vino u potocima.
Po tišini hodnika i vonju drvenih stepenica
mogli bismo da zaključimo da je tako.
Ti prijatelji su oduvek bili tu.

A u stvari, došli su tek nedavno,
jedva uočavaju tu nemost
starih kuća. "Molim da u osam
zaključavate vrata, ko zna ko sve

može da uđe," zaorio se glas na stepeništu.
Možda je bio u pitanju duh, ali nismo se
uplašili. Tako, u potocima,
verovatno nam se samo učinilo.

U stvari, sve je bilo drugačije.
Klasičan april, difuzna svetlost
i loše vesti. To ne bih smeo
da kažem. Bili smo spremni da utopimo

sreću u kašičici vode. Postala je
predvidljiva i dosadna, sve više
plod navike. To ne želiš, čak i ako
ne priznaješ, to je najgore,

što može da ti se dogodi. I dogodilo se,
zbog toga smo žudeli za promenom.
Onom koje neće biti nikada, ne na silu.
Zato, za početak, nešto nužnih poslova

i brojčani kod, da bi mogao da telefoniraš.
"Kroz nove prozore sam spreman da je
vidim drugačije." To si rekao –
ali na šta si mislio pod tim?

Sunce je zalazilo u retrovizoru.
Automobili u bekstvu. Slepi sjaj.

STARI LJUDI UMIRU MLAĐI

Šta tebi znači to, šta meni znači
vazduh koji udišem, i/ili voda koju pijem
i/ili jezik koji govorim, i tako dalje?
Tako sam se šetao kroz šumu gde je bujala
paprat i grmlje borovnice, tamo si se
šetao i ti, nekada, možda si primećivao
iste useke na deblima, mahovinu na pravoj strani.
Svakome koga sam sreo predlagao sam
da govori mojim jezikom; ali ih u suštini nije bilo mnogo,
na izlizanim pločnicima sam samo okrznuo nekoliko grana.
Bio sam lak i tanak, skoro list, skoro razvodnjeno
osećanje, skoro razduvani prašnik,
drugačija priroda. Bez istaknutog smisla,

bez pouke. Čudan tekst na tvom
čelu, mehurovi sapunice osmeha sa usana,
srušeni senici i ambari, puni žonglerskih rekvizita,
tvoja spretnost. U tom haotičnom saobraćaju
je bolje ostati mlad, u očima drugih
i u svojoj začaranoj šumi. Sa očima drugih,
u drugačijoj prirodi koja ti ponekad dozvoli da joj priđeš,
a onda odjuri u drugom pravcu, gde se odlučiš za tih nekoliko reči
u tihoj sobi koja je tiha dok ne progovore
i/ili ne zasviraju na violini koja je nekuda isparila
trzaje gorkih žica.

Primož Čučnik je rođen 1971. godine u Ljubljani. Objavio je zbirke pesama *Dve zimi* (1999), *Ritem v rokah* (2002), *Oda na manhatnski aveniji* (2003), zajedno sa Gregorom Podlogarom i Žigom Karižem, *Akordi* (2004), *Nova okna* (2005). Prevodi sa poljskog i engleskog jezika. Urednik je u reviji *Literatura*. Živi u Ljubljani.